

er kjendt med Landboforholdene, kan ſige ſig det ſelv; men det er en Beſtemmelse, ſom jeg tror maa være egnet til at vælle megen Misforneſtelse, og der har jo i Landsthingets Udvalg, aldeles ikke været Tale om at indføre den. Jeg ſkal alſaa anbefale Underændringsforſlaget under Nr. 22 til Thingets Bevilſtilling.

Formanden: Den 4de Landsthingsmand for 10de Kreds har Dedit for en kort Bemærkning.

Schöler: Naar det erede ſidſte Tale fremfattede det Spørgsmaal, ſom man ikke itge ſaa vel ſkulde tage Hensyn til de ſtørre Befiddere ſom til de mindre, ſaa vil jeg, hvis hans Ord være rettede, ikke mig beſvare dette med et beſteemt Sv. og jeg vil ſpørge det erede Medlem, om han nogenſinde har hørt af mig, at jeg her har villet gjøre Forſkel paa de ſtørre og mindre Befiddere, naar der var Tale om Begunſtigelse for Nogenſomhelſt. Det erede Medlem ved og ſaa at jeg var en af Dem, og der være meget tvivl om, at ſaa denne Beſtemmelse gind i Lovens Fordi jeg virkelig anſe det for umuligt for diſſe Befiddere ſtrængt at kunne overholde Veifreden; men jeg ſiger: Der ſkal ogsaa ligesaa vel tages Hensyn til de mindre Befiddere ſom til de ſtørre, og jeg anſer det for aldeles umuligt for enhver Befiddende at have en Markt tæt ved en By, at kunne ſitte ſig mod at hans Kreaturer af og til tilfældigvi komme paa Veiene og i Grofterne. Jeg er altid imod at vedtage Beſtemmelſer i Lov, ſom jeg i Forveien ved, at det er umuligt at overholde. Her er Tale om Ufred paa Veiene, men det er i mine Tanker kun et Skjønhedsheſyn, en Smagsſag, naar man tager det ſaa ſtrængt, at aldrig et Kreatur maa kunne ſes paa en Ve eller i en Groft. Jeg tror ikke, at det i fjernſte Maade kan forſtyrre Veifreden, og det er jo kun den, der er Tale om, at et Kreatur ſen Gang imellem løber paa Veien. Fra denne Siden ſer jeg Sagen, og derfor holder jeg paa Forſlaget, ſom det er kommet fra Folkethinget.

Oyrebøll: Det Underændringsforſlag, jeg har tilladt mig at ſtille til Udvalgets Endringsforſlag under Nr. 4, betører jo, ſom det høit ſhing allerede har hørt, den Tilføining, ſom Lovforſlagets § 1 har faaet i Folkethinget. Jeg kan være enty med det erede Udvalg i at den Plads, ſom denne Tilføining har faaet, ikke er heldig, at Tilføiningen ikke høit hjemmeligg. D. men i § 1. Tilføiningen kan jeg være enty med det erede Udvalg i, at Tilføiningen, ſom den nu ſtaar i Lovforſlaget, gaar ud over de Grændſer, ſom Lovforſlaget har ſat ſig ſelv, nemlig forſaavidt den foreskriver, hvilken Fremgangsmaade de Paagældende ſkulde ſigtage med deres Kreaturer i Hjemmet. Det er jeg ikke enty med det erede Udvalg for det Forſte i den Beſtemmelse, at et uvant Kreatur aldrig maa gaa i Nærheden af en alfar Ve; thi naar det er Hejt imellem Veien og Markten, har det jo ikke Noget at betyde. Jeg tror, det maa indrømmes, at en Omændring i denne Henſeende er nødvendig. Men Hovedſagen er, at det erede Udvalg har udlettet den Beſtemmelse, ſom Folkethinget med ſtort Flertal har indſat, nemlig, at Dyre ikke maa være paa Marker, der grændſe til alfar Ve. Saaledes ſom Udvalgets Forſlag under Nr. 4 lyder, er det ligſaa meget ubekjendt, hvad det ſkal forſtaas ved uvant Gussdyr; det er i al Fald Noget, ſom er ſaare vanskeligt at afgjøre. Ved et uvant Dyr forſtaar man i Reglen et Dyr, ſom har Bane til at gjøre Fortræd, men alſaa ſkal et Kreatur forſt have gjort Stæde nogle Gange, førend Lovens Beſtemmelse, ſelv om det var en Dyr, der var Tale om, ſkulde kunne anvendes. I det Hele maa man viſt nok ſige om Dyren, at det er et Dyr, ſom i Reglen ikke kan kaldes ikke-farligh; det er i Reglen farligt. Gaaſte viſt kan det gives fremme Exemplarer af denne Maade, og Dyrene ere jo i Reglen medgjortlige lige over for Folk, ſom de kjende, ſkjont det jo høit ſteblit ſer. Ja, der gaar Hveſen aldrig noget Nar, udet at vi høre noget Saa dan at en Dyr river Rogteren eller andre Menneſker ihjel; men der er viſt nok Sagen, det ſkal kunne regte, at det er den almindeligſte Mening, og en fuldkommen begrundet Mening,